

Tema del mes

La vaca anglesa

Un dia de la primera setmana de novembre de 1990 en què transitava en el seu automòbil oficial per la conflictiva zona de South Armagh, Richard Needham, ministre britànic per Irlanda del Nord, va despenjar el telèfon del cotxe i es va posar a parlar amb la seva dona, Sissi (òbviament d'origen alemany), oblidant que una setmana abans el seu telèfon ja havia estat interceptat i que per raons de seguretat (havia dit on estaria l'endemà) es va haver de suspendre la inauguració prevista a Belfast.

Richard Needham pertany a l'ala liberal dels *torys*. És un diputat que es preocupa dels joves, dels pobres i dels drets de la dona, dades que són importants per valorar l'opinió del ministre Needham sobre el seu líder. Encara es recorden les seves paraules de suport al discurs de la reina en 1984 sobre la necessitat d'ajudar els joves sense experiència profes-

sional: "L'Arca de Noè va ser construïda per aficionats, i van ser professionals els que van construir el Titanic", va dir Needham.

Si d'alguna cosa negativa peca la biografia de Needham, diuen els seus crítics, és de la seva tendència a la frivolitat, cosa que ha retardat la seva promoció en el govern. Això de la frivolitat és una acusació del sector dur del partit. Hi ha gent que no li perdona, per exemple, que no faci ús del títol de comte irlandès que li correspondria.

Conegut amb el malnom de "el Bragues", l'àlias no li ve pas de ser un saltamarges pel que fa a les dones, sinó del temps que va estar treballant com a caixer en la secció de roba interior femenina dels magatzems Mark Spencer, on Margaret Thatcher compra ("com totes les dones angleses, no?", va dir un dia en una entrevista) tota la seva roba de llençeria fina.

La interferència i publicació a la premsa de la conversa pel telèfon del cotxe d'un diputat anglès va originar la seva immediata dimissió

El Bragues va referir-se despectivament a Margaret Thatcher

IL·LUSTRACIONS: SÍLVIA ALCOBA

Quan la premsa anglesa revela alguna cosa desagradable d'un polític, aquest dimiteix o, si no és veritat, presenta una demanda per libel. Però mai no aixeca la veu contra la premsa

Quan va tenir la seva dona a l'altra banda de l'auricular, el ministre, de 48 anys (sots-secretari a Espanya, perquè en el Regne Unit també en aquesta qüestió de jerarquia van al revés, i el que mana en els ministeris britànics és el secretari), va començar expressant la seva amargor per la gran feinada que tenia. "Yeah", va respondre lacònicament la seva esposa. El ministre va passar a continuació a expressar el seu desànim per la determinació que havia manifestat Margaret Thatcher de continuar en el seu lloc com a primera ministra tot i que Michel Heseltine havia decidit desafiar-la en el període del Parlament obert que permet presentar candidatures alternatives al liderat del Partit Conservador. "Yeah", va repetir l'esposa.

—O.K., amor meu. Això és tot.

—Yeah —va tornar a dir ella.

—Tant de bo que aquesta vaca dimitís —va insistir ell, elevant el mite Thatcher a la categoria de vaca sagrada.

—Yeah —se li va tornar a sentir a ella, un prodigi de comunicació.

—Uuum —va rumiar ell, vés a saber si per associació mental amb la vaca.

—Sembla que ella vol continuar— va dir Sissi, trencant, per fi, Déu del cell!, amb el laconisme del Yeah.

Richard Needham, educat a Eton, objectiu dels terroristes des que va ser nomenat per al càrrec a Irlanda del Nord fa sis

anys, va explicar a la seva esposa que dies enrera havia parlat amb gent de la classe política i que els havia expressat la seva idea que després de tant de temps en el 10 de Downing Street "la vaca" hauria d'estar contenta d'anar-se'n per poder-se dedicar a una altra cosa. Després, la comunicació es va tallar.

Tota la conversa va ser interceptada i gravada per un dels grups paramilitars que operen a Irlanda del Nord. Posteriorment, la cinta amb la conversa va ser lliurada a una emissora de ràdio de Belfast, que la va emetre íntegrament. L'endemà, la conversa estava pràcticament a tots els diaris del país. *The Sunday Times* va obrir la primera plana dedicant al tema les seves vuit columnes de capçalera. Quan es va preguntar a la ràdio per l'origen de la cinta, els seus responsables van contestar, molt educadament, que no ho pensaven pas dir i, no pas menys educadament, els que ho havien preguntat van respondre que ho comprenien. Aquell mateix dia Richard Needham va despenjar un altre telèfon, el del seu despatx, i es va posar en contacte amb el 10 de Downing Street. Va parlar personalment amb la primera ministra, li va oferir disculpes i la seva dimissió. Aquell vespre un portaveu del 10 de Downing Street va dir que per a Margaret That-

cher "l'assumpte ja estava tancat". Thatcher no va dir res ni va llançar cap acusació contra la premsa. Era molta primera ministra, la senyora Thatcher.

La premsa va especular sobre el futur polític de Richard Needham, potser l'únic polític que ha estat realment interessat en els problemes d'Irlanda del Nord des de molt abans de ser nomenat per al càrrec, i també sobre la situació embarrassosa que se li havia creat a Margaret Thatcher, que en ple desafiament pel seu liderat es trobava a les mans una bomba de rellotgeria d'un ministre que li deia vaca i que era partidari que se n'anés a casa d'una vegada, desig en què no estava sol, tal com es va demostrar en la votació i en la pressió a què es va veure sotmesa Thatcher per tal que dimitís aquell mateix mes.

La qüestió no va ser debatuda al Parlament, on solament va sortir pels sarcàstics comentaris sobre vaques i prats que, sense caure en l'excés, va fer l'oposició. Ningú no va aixecar cap veu en contra de la premsa, perquè en aquest país que els turistes espanyols defineixen d'estrany quan la premsa diu alguna cosa desagradable sobre un personatge de la classe política el personatge en qüestió té dues opcions per triar: si és mentida, presenta una denúncia per libel; si és veritat, s'empassa la saliva i aguanta com pot, i si la cosa és greu, dimiteix. El país n'és ple, de gent que ha diminit.

El penúltim a fer-ho va ser el ministre de Medi Ambient, que després de potenciar una campanya publicitària que denunciava els riscos de conduir amb un excés d'alcohol, va ser interceptat rutinàriament per una parella de la policia de trànsit, sotmès a prova d'alcoholèmia i presentat davant del jutge per conduir havent begut massa. (Per a més sarcasme, el ministre va ser interceptat quan es dirigia al congrés anual del Partit Conservador, on uns anys abans Cecil Parkinson, un secretari d'Estat -o sigui, el

ministre, a Espanya- també va dimitir quan la seva secretària particular es va aixecar per anunciar als congressistes, que votaven per una potenciació de la vida familiar, que el pare del fill que esperava era el seu cap).

-És cert que havia begut més del que és permès per la llei? -li van preguntar en l'informatiu del vespre de la BBC al ministre de Medi Ambient, flagell dels bevedors.

-Sí -va reconèixer el ministre, conscient que en aquest país mentir a la BBC pot resultar tan perjudicial com mentir a la policia.

- Què pensa fer?

- El que toca en aquests casos: dimitir aquesta mateixa nit -va respondre el ministre aguantant el tipus, i es va guanyar immediatament la simpatia de tots els bevedors, i de bona part dels abstemis, del país.

L'assumpte de l'espionatge telefònic a Richard Needham, l'única cosa que va revifar va ser el debat sobre seguretat,

en provar-se que grups paramilitars terroristes s'introdueixen a dins dels sistemes de comunicacions de l'Estat. La resta no va passar de ser valorada com una anècdota provocada per un home conegut al Parlament per la seva agudesa mental, la seva facilitat per caricaturitzar els seus col·legues a través de la mímica i per la seva sensibilitat: va ser acomiadat com a alt executiu perquè estava a favor dels treballadors de l'empresa tabaquera en què treballava, i va plorar al Parlament -"ho sento, no puc acabar la meva pregunta", li va dir sanglotant al *speaker*- el dia que es debatia un atemptat de l'IRA en el qual van morir, l'any 1985, nou policies.

L'anècdota provocada per Richard Needham també reflectia la guerra pel liderat que es vivia soterradament al si dels *torys*. Però això ja és una altra història.

